

Sygn. akt III Ca 256/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2014r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, Wydział III Cywilny Odwoławczy w składzie

następującym:

Przewodniczący - Sędzia SO Ewa Adamczyk

Sędzia SO Zofia Klisiewicz

Sędzia SO Urszula Kapustka (sprawozdawca)

Protokolant: staż. Kinga Burny

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2014r.

na rozprawie

sprawy z wniosku J. B. (1), J. B. (2) i B. B.

przy uczestnictwie (...) S.A. Oddział w K.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawców

od postanowienia Sądu Rejonowego w Nowym Sączu

z dnia 28 stycznia 2014 r., sygn. akt I Ns 956/12

p o s t a n a w i a :

1. ***oddalić apelację,***

2. ***oddalić wniosek uczestnika o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.***

Sygn. akt III Ca 256/14

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 11 czerwca 2014 roku

Postanowieniem z dnia 28.01.2014 r., sygn. akt I Ns 956/12, Sąd Rejonowy w Nowym Sączu oddalił wniosek J. B. (1), J. B. (2) i B. B. o ustanowienie służebności przesyłu na rzecz uczestnika (...) S.A. Oddział w K. (pkt I sentencji), stwierdził, że wnioskodawcy i uczestnik ponoszą koszty związane ze swoim udziałem w sprawie (pkt II sentencji), a nieopłaconymi kosztami sądowymi, których wyliczenie pozostawił referendarzowi sądowemu, obciążył wnioskodawców (pkt III sentencji).

Sąd Rejonowy ustalił, że działka ewidencyjna nr (...) o powierzchni 0,1341 ha, położona w N., w obr. (...), objęta księgą wieczystą nr (...), jest działką budowlaną, zabudowaną. W wypisie z rejestru gruntów jako jej właściciel figuruje J. B. (1).

Działka ewidencyjna nr (...) o powierzchni 0,1953 ha, położona w N., obręb (...) jest objęta księgą wieczystą nr (...). W dziale II księgi wieczystej jako właściciele figurują J. B. (1), J. B. (2) i B. B.. W rejestrze gruntów jako jej właściciela ujawniono J. B. (2).

Sąd ustalił, że decyzją (...)w K. z dnia 7.09.1968 r. o lokalizacji szczegółowej Zakład (...) w T. uzyskał lokalizację szczegółową linii energetycznej wysokiego napięcia 110 kV B.- K.. Obecnie jest to linia Z. - K.. Linia ta została odebrana w dniu 29.12.1976 r. Następnie decyzją z dnia 10.01.1975 r. Urząd Wojewódzki w K. zatwierdził plan realizacyjny linii energetycznej 110 kV Ł.- Z., obecnie jest to linia Ł.- G.- Z.. Linia ta została odebrana dnia 30.09.1981 r. Obie te linie są liniami dwutorowymi. Od momentu posadowienia obu linii, ich przebieg nie uległ zmianie, a poprzednicy prawni uczestnika utrzymywali urządzenia energetyczne eksploatując je, dokonując konserwacji, okresowych przeglądów i napraw tak jak robi to obecnie sam uczestnik. Obchód kontrolny wykonywany jest dwa razy do roku, sprawdzany jest stan techniczny słupów, stan izolatorów i przewodów, stany uziemień, zbliżenia do drzew, stan kątowników i tabliczek ostrzegawczych. W razie stwierdzenia wystąpienia uszkodzeń, są one usuwane. Pracownicy uczestnika dotychczas nie mieli problemów z wejściem na działkę, na której posadowiona jest linia energetyczna, w celu wykonania w/w czynności.

Następcą prawnym Skarbu Państwa w zakresie posiadania i eksploatacji urządzeń przesyłowych było Przedsiębiorstwo (...) utworzone w 1989 r. zarządzeniem Ministra Przemysłu nr (...)z 16.01.1989 r. Było ono następcą prawnym Skarbu Państwa w odniesieniu m. in do urządzeń energetycznych. Po przekształceniu przedsiębiorstwa państwowego w spółkę Skarbu Państwa na podstawie zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 20.07.1993 r., nr (...), uzyskało ono firmę Zakład (...) S.A. w K.. Spółka ta z dniem 1.07.2004 r. zmieniła oznaczenie na (...) S.A., a od 1.09.2011 r. została przejęta na podstawie art. 492 k.s.h. przez spółkę noszącą obecnie oznaczenie (...) S.A.

Sąd ustalił, że przez działkę wnioskodawców nr (...) przebiega oś linii wysokiego napięcia kV 110. Zakres przebiegu linii, przebieg skrajnych przewodów oraz strefy ochronnej oznaczony został na mapie bieglego A. W linią przerywaną koloru czerwonego i punktami A-B-C-D-E-A i zajmuje obszar około 930 m⁽²⁾, co odpowiada pasowi służebności przesyłu (pas technologiczny). Natomiast powierzchnia gruntu działki nr (...) położona pod skrajnymi przewodami linii 110 kV wynosi około 347 m⁽²⁾. Po działce (...) nie przebiega pas technologiczny linii 110 kV.

W ocenie Sądu Rejonowego wnioski o ustanowienie służebności przesyłu nie zasługiwały na uwzględnienie z uwagi na skutecznie podniesiony przez uczestnika zarzut zasiedzenia służebności. Sąd I instancji wskazał, że przy ocenie, który podmiot był posiadaczem służebności istotnym było, że urządzenia zostały wzniesione przez zakład energetyczny, który wobec treści art. 128 k.c. był własnością Skarbu Państwa. Sąd zwrócił uwagę, iż do czasu uchylenia tego przepisu, przedsiębiorstwa państwowe wykonywały uprawnienia związane z własnością nieruchomości we własnym imieniu, lecz na rzecz Skarbu Państwa jako jedynego dysponenta własności państwowej. Przedsiębiorstwa państwowe uzyskiwały zdolność nabywania składników majątkowych dopiero z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 31.01.1989 r. o zmianie ustawy kodeks cywilny (Dz. U. nr 3, poz. 11). Sąd wskazał, że zanim służebność przesyłu została uregulowana ustawowo, dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa. Bez znaczenia był przy tym fakt istnienia nieruchomości władnącej. Sąd zwrócił też uwagę, że nieruchomość będąca przedmiotem postępowania w okresie prowadzącym do zasiedzenia aż do daty orzekania co do zasiedzenia służebności stanowiła własność osób fizycznych, a nie Skarbu Państwa. Zdaniem Sądu, postępowanie dowodowe nie wykazało, by właściciele nie mogli skutecznie dochodzić wydania nieruchomości, co jedynie mogłoby stanowić przesłankę z art. 121 k.c. uniemożliwiającą nabycie służebności przez zasiedzenie. Sąd uznał, że uczestnik wykazał, iż jest następcą prawnym Skarbu Państwa w zakresie posiadanej służebności, wobec czego skutki jej zasiedzenia rozciągają się również na uczestnika. W ocenie Sądu na nieruchomości wnioskodawców znajdowało się trwale i widoczne urządzenie, o którym mowa w art. 292 k.c. Sąd uznał, że Skarb Państwa i jego następcy prawni posiadali służebność w złej wierze, ponieważ nie wykazano, by mieli zgodę właścicieli gruntu na poprowadzenie nad nim linii przesyłowych. To z kolei uzasadniało konieczność udowodnienia 30- letniego okresu posiadania służebności do jej nabycia przez zasiedzenie. W ocenie Sądu bieg terminu zasiedzenia rozpoczął się najpóźniej z dniem 29.12.1976 r. oraz z dniem 30.09.1981 r., dlatego do zasiedzenia służebności przesyłu doszło najpóźniej odpowiednio w dniu

29.12.2006 r. oraz w dniu 30.09.2011 r. Po doliczeniu okresu posiadania poprzedników prawnych, tj. Skarbu Państwa, Zakładu (...) i Zakładu (...) S.A., doszło do nabycia przez zasiedzenie służebności na rzecz (...) S.A., który powstał z przekształcenia z dniem 1.07.2004 r. Zakładu (...) S.A., a następnie z dniem 1.09.2011 r. został przejęty przez uczestnika. Służebność stała się składnikiem majątku (...) S.A., a przeniesienie posiadania służebności nastąpiło wraz z przeniesieniem posiadania urządzeń energetycznych.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. uznając, że nie zaistniały przesłanki do odstąpienia od generalnej zasady ponoszenia przez uczestników postępowania nieprocesowego kosztów związanych z udziałem w sprawie każdego z nich. Szczegółowe ich wyliczenie na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. Sąd pozostawił referendarzowi sądowemu.

Apelację od tego postanowienia złożyli wnioskodawcy zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj.

- art. 6 k.c. w zw. z art. 176 k.c. w zw. z art. 292 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie i uwzględnienie zarzutu zasiedzenia podniesionego przez uczestnika, podczas gdy do uznania zasiedzenia służebności przesyłu konieczne jest formalne przeniesienie posiadania urządzeń przesyłowych; mają to być urządzenia, a nie nieruchomości władnąca; brak decyzji albo umowy dotyczącej przeniesienia urządzeń nie oznacza, że przedsiębiorca nie stał się posiadaczem z dniem zniesienia zasady jednolitej własności państwowej, lecz że nie udowodnił tego w postępowaniu sądowym;

- art. 285 k.c. w zw. z art. 292 k.c. poprzez ich błędną wykładnię, które to zabiegi interpretacyjne doprowadziły do formułowania przepisów z całkowitym pominięciem ich językowej treści, co doprowadziło do uznania przez Sąd, iż w sprawie doszło do zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu oraz że uczestnik posiada prawo do korzystania z nieruchomości wnioskodawcy i w konsekwencji do oddalenia wniosku o ustanowienie służebności przesyłu;

- art. 305¹ k.c. poprzez jego niezastosowanie i oddalenie wniosku o ustanowienie służebności przesyłu wskutek bezpodstawnego uwzględnienia zarzutu zasiedzenia służebności i w sytuacji, gdy uczestnik korzysta z nieruchomości wnioskodawcy bez podstawy prawnej oraz nierozpoznanie istoty sprawy poprzez brak ustaleń faktycznych co do zakresu służebności objętej wnioskiem, jej treści oraz wynagrodzenia za ustanowienie służebności;

- art. 3 k.c. poprzez jego niezastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło do uwzględnienia zarzutu zasiedzenia zgłoszonego przez uczestnika, podczas gdy termin potrzebny do zasiedzenia służebności przesyłu może biec dopiero od dnia, w którym służebność przesyłu jako odrębna od służebności gruntowej instytucja prawna została wprowadzona do kodeksu cywilnego, tj. od dnia 3.08.2008 r.;

- art. 5 k.c. polegające na uwzględnieniu zarzutu zasiedzenia, w sytuacji gdy zarzut ten jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego i zmierza w istocie do obejścia przepisów prawa dotyczących służebności przesyłu wprowadzonych do kodeksu cywilnego od dnia 3.08.2008 r.; po tym jak ustawodawca uregulował służebność przesyłu w ustawie niedopuszczalne jest nabycie przez przedsiębiorstwo w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu;

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu ciągłości okresu posiadania prawa przez uczestnika, podczas gdy z zarządzenia Ministra Przemysłu nr (...)z dnia 16.01.1989 r. wynika, że przedsiębiorstwu zostały przydzielone składniki mienia powstałego z podziału przedsiębiorstwa pod nazwą (...)w K. zgodnie z ustaleniami komisji (...); z dokumentu tego nie wynika, które składniki podzielonego przedsiębiorstwa zostały przydzielone poprzednikowi prawnemu uczestnika, uczestnik nie przedłożył w/w ustaleń komisji, a tym samym nie udowodnił, że infrastruktura znajdująca się na nieruchomości wnioskodawcy została mu prawnie przekazana; nie wykazał zatem ciągłości posiadania, co stanowi niezbędną przesłankę do przyjęcia zasiedzenia;

3. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 233 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, a zwłaszcza przedstawionego przez uczestnika postępowania protokołu odbioru technicznego linii 110 kV Z. - K. z dnia 29.12.1976 r. poprzez uznanie, że data odbioru technicznego linii jest równoznaczna z datą podłączenia jej pod napięcie; skoro z dokumentów nie wynika, kiedy linia została uruchomiona, tym samym nie wykazano daty, od której można liczyć termin zasiedzenia;
- art. 227 k.p.c. poprzez nie przeprowadzenie dowodu z oględzin nieruchomości, podczas gdy na działce wnioskodawców brak trwałego i widocznego urządzenia stanowiącego jedną z przesłanek zasiedzenia służebności gruntowej, co w konsekwencji skutkowało nierozpoznanie istoty sprawy.

Skarżący dowodząc swoich racji powoływali się na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 6.05.2013 r., sygn. akt II Ca 1372/12, w którym Trybunałowi Konstytucyjnemu przedstawiono pytanie prawne dotyczące zgodności z Konstytucją art. 292 k.c. w zw. z art. 172 § 1 k.c. i art. 285 § 1 i 2 k.c. w zakresie, w jakim przepisy te stanowią podstawę prawną nabycia w drodze zasiedzenia przed dniem 3.08.2008 r. służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa przesyłowego. Apelujący podkreślali również, że Minister Finansów w interpretacji ogólnej nr (...) zwrócił uwagę na odrębność instytucji prawnej służebności gruntowej od instytucji służebności przesyłu. Zdaniem apelujących, Sąd Rejonowy uwzględniając zarzut zasiedzenia służebności nie określił także treści tego prawa. Podniósł, iż w świetle stanowiska uczestnika, zasiedzeniu (nawet gdyby przyjąć, że ono nastąpiło) uległa służebność o treści i zakresie całkowicie odmiennym (węższym) aniżeli treść i zakres służebności, o której ustanowienie wnosił wnioskodawca. W ocenie apelujących w razie przyjęcia, iż uczestnik zasiedział służebność, należałoby uznać, że zasiedzenie objęło wyłącznie obszar zajęty przez urządzenia przesyłowe, a tymczasem wniosek o ustanowienie służebności przesyłu obejmował również strefę ochronną.

Mając powyższe zarzuty na względzie apelujący wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawców kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych, względnie o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku w całości i zasądzenie na rzecz wnioskodawców kosztów postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie. Postanowienie Sądu I instancji jest prawidłowe.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd Rejonowy poczynił w przeważającej części prawidłowe ustalenia dotyczące istotnych dla sprawy okoliczności. Ustalenia te znajdują potwierdzenie w materiale dowodowym zebranym w sprawie, a ich ocena dokonana została prawidłowo. Ocena ta mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów i nie budzi zastrzeżeń Sądu Okręgowego. Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu I instancji, przyjmując je za podstawę własnych rozważań, za wyjątkiem ustalonego przez Sąd Rejonowy zakresu służebności, która uległa zasiedzeniu.

Podniesione w apelacji zarzuty naruszenia prawa materialnego, tj. art. 6 k.c. w zw. z art. 176 k.c. w zw. z art. 292 k.c. nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy ustalił, że poprzednik prawny uczestnika wybudował przebiegające nad działką ewidencyjną nr (...) napowietrzne linie energetyczne 110 kV: linię Z. - K. odebraną w dniu 29.12.1976 r. i linię Ł.- G. - Z. odebraną w dniu 30.09.1981 r. Z ustaleń Sądu wynika, że od tego czasu poprzednicy prawni uczestnika, a następnie on sam, posiadali nieprzerwanie nieruchomości wnioskodawców w zakresie służebności gruntowej, odpowiadającej treścią służebności przesyłu wprowadzonej do kodeksu cywilnego z dniem 3.08.2008 r.

Prawidłowo Sąd Rejonowy doliczył do czasu potrzebnego do zasiedzenia służebności okres posiadania służebności od dnia 29.12.1976 r. do dnia 1.02.1989 r. w zakresie linii energetycznej Z. - K. i od dnia 30.09.1981 r. do dnia 1.02.1989 r. w zakresie linii energetycznej Ł. - G. - Z.. Istotnie w okresach tych władanie nieruchomością

wnioskodawców w zakresie treści służebności było wykonywane przez poprzedników prawnych uczestnika, którymi były przedsiębiorstwa państwowe.

Przed dniem 1.02.1989 r., tj. przed wejściem w życie nowelizacji kodeksu cywilnego znoszącej zasadę tzw. jednolitej własności państwowej, państwowe osoby prawne (w tym przedsiębiorstwa państwowe) wykonywały uprawnienia związane z własnością nieruchomości wprawdzie we własnym imieniu, ale na rzecz Skarbu Państwa, jako jedynego dysponenta własności państwowej. Wobec tego skutki prawne związane z posiadaniem w tamtym okresie przez przedsiębiorstwo państwowe nieruchomości mogły powstać tylko na rzecz Skarbu Państwa, a nie na rzecz przedsiębiorstwa. Dlatego też – jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9.12.2009 r., IV CSK 291/09, przedsiębiorstwa państwowego nie można uznać w okresie do 1.02.1989 r. za samoistnego posiadacza nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności gruntowej (art. 352 k.c.), a to w konsekwencji oznacza, że niedopuszczalne jest zaliczenie posiadania przez przedsiębiorstwo państwowe wykonywanego przed tą datą do okresu potrzebnego do nabycia służebności przez zasiedzenie przez następcę prawnego tego przedsiębiorstwa. Niedopuszczalność zaliczenia posiadania przez przedsiębiorstwo wykonywanego przed dniem 1.02.1989 r. wynika z faktu, że przedsiębiorstwo państwowe do 1.02.1989 r. nie mogło być uznane za posiadacza nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, lecz jego władztwo nad nieruchomością w ramach sprawowanego zarządu mieniem państwowym miało postać dzierżenia w rozumieniu art. 338 k.c. W świetle przepisu art. 176 § 1 k.c. do okresu posiadania potrzebnego do zasiedzenia można doliczyć wyłącznie okres posiadania, a nie okres dzierżenia rzeczy.

Nie ulega jednak wątpliwości, że do 1.02.1989 r. takim posiadaczem nieruchomości wnioskodawców w zakresie treści służebności był Skarb Państwa. W orzecnictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że osoba prawna, która przed dniem 1.02.1989 r., mając status państwowej osoby prawnej, nie mogła nabyć (także w drodze zasiedzenia) własności nieruchomości ani ograniczonych praw rzeczowych, może do okresu samoistnego posiadania wykonywanego po dniu 1.02.1989 r. doliczyć okres posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 25.01.2006 r., I CSK 11/05, z dnia 17.12.2008 r., I CSK 171/08, z dnia 17.12.2010 r., III CZP 108/10, z dnia 13.10.2011 r., V CSK 502/10, z dnia 9.02.2012 r., III CZP 93/11).

W świetle powyższego w okolicznościach niniejszej sprawy należało ustalić, czy uczestnik, który twierdzi że nabył służebność przez zasiedzenie, jest następcą prawnym Skarbu Państwa i czy po 1.02.1989 r. doszło do przeniesienia przez Skarb Państwa na uczestnika (jego poprzednika prawnego) posiadania przedmiotowej służebności.

W ocenie Sądu Okręgowego uczestnik (...) S.A. Oddział w K. wykazał, że jest następcą prawnym Skarbu Państwa, co prawidłowo stwierdził Sąd Rejonowy. Z ustalonego stanu faktycznego sprawy mającego oparcie w dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy wynika, że bezpośrednio przed dniem 1.02.1989 r. posiadaczem objętej wnioskiem służebności był Skarb Państwa, który swoje władztwo wykonywał przez istniejące od dnia 1.01.1989 r. przedsiębiorstwo państwowe (...) w K.. Na podstawie aktu notarialnego z dnia 20.07.1993 r., przedsiębiorstwo państwowe (...) w K., zostało przekształcone w jednoosobową spółkę akcyjną Skarbu Państwa pod nazwą Zakład (...) S. A. w K.. Z odpisów z Krajowego Rejestru Sądowego (k. 55-72) wynika, że wskutek połączenia Zakładu (...) S.A. w K. z (...) S.A. w B., (...) S.A. w B., Zakładem (...) S.A. w C. oraz Zakładem (...) S.A. w T. dnia 1.07.2004 r. powstał (...) S.A. Wskutek połączenia (...) S.A. we W. z (...) S.A. w K. powstał wnioskodawca – (...) S.A. w K.. A zatem Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że (...) S.A. Oddział w K. jest następcą prawnym Skarbu Państwa w rozumieniu art. 176 k.c. Postępowanie dowodowe wykazało również, że poprzednicy prawni uczestnika weszli w posiadanie linii przesyłowych przechodzących nad działką należącą do wnioskodawców. Wobec tego okres posiadania służebności przez Skarb Państwa przypadający przed dniem 1.02.1989 r., jak słusznie stwierdził Sąd I instancji, podlega doliczeniu do posiadania poprzedników prawnych uczestnika, jako następców Skarbu Państwa.

W sprawie wykazane również zostało, że po 1.02.1989 r. doszło do przeniesienia przez Skarb Państwa na poprzednika prawnego uczestnika posiadania przedmiotowej służebności.

Należy podkreślić, że posiadanie rozciąga się na nieruchomość i jej części składowe. Zgodnie z art. 50 k.c. za części składowe nieruchomości uważa się także prawa związane z jej własnością. W związku z tym posiadacz nieruchomości

uprawniony jest do posiadania służebności związanych z nieruchomością władnącą. Osoba, na rzecz której nastąpiło przeniesienie posiadania nieruchomości władnącej, uprawniona jest do posiadania służebności związanych z tą nieruchomością. Przeniesienie posiadania nieruchomości władnącej powoduje także przeniesienie służebności z nią związanej i jest wystarczającym tytułem legitymującym do wykonywania posiadania w granicach, w jakich nastąpiło to przeniesienie. Do przeniesienia posiadania może dojść w każdy ze sposobów wskazanych w art. 348 – 351 k.c. W ich świetle przeniesienie posiadania następuje przez wydanie rzeczy. Wydanie dokumentów, które umożliwiają rozporządzenie rzeczą, jak również wydanie środków, które dają faktyczną władzę nad rzeczą, jest równoznaczne z wydaniem samej rzeczy. Przeniesienie posiadania samoistnego na posiadacza zależnego albo na dzierżyciela może też nastąpić na mocy samej umowy między stronami. Samo znowelizowanie art. 128 k.c. z dniem 1.02.1989 r. nie prowadziło do uregulowania stosunku państwowych osób prawnych do mienia Skarbu Państwa oddanego im w zarząd przed 1.02.1989 r., a w szczególności do uwłaszczenia państwowych osób prawnych mieniem, z którego osoby te korzystały przed tą datą. Kwestia ta rozwiązana została ustawą z dnia 29.09.1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. nr 79, poz. 464 ze zm.). Zgodnie z art. 2 tej ustawy grunty stanowiące własność Skarbu Państwa będące w dniu 5.12.1990 r. w zarządzie państwowych osób prawnych innych niż Skarb Państwa stawały się z tym dniem, z mocy samego prawa, przedmiotem użytkowania wieczystego tych podmiotów, a budynki, lokale i urządzenia wzniesione na tych nieruchomościach stawały się własnością tych osób prawnych. W ten sposób pomiędzy Skarbem Państwa i osobą prawną uwłaszczoną jego nieruchomością z dniem 5.12.1990 r. doszło do następstwa prawnego w zakresie posiadania nieruchomości. Państwowa osoba prawna, która do dnia 5.12.1990 r. wykonywała zarząd operatywny mieniem państwowym i z tym dniem, już jako posiadacz nieruchomości, została uwłaszczona, może wykazać przejście posiadania nieruchomości ze Skarbu Państwa na nią samą decyzją wydaną w oparciu o art. 2 ust. 3 w/w ustawy z dnia 29.09.1990 r. Decyzja ta może być bowiem uznana za dokument stwierdzający, że doszło do przeniesienia posiadania nieruchomości, której decyzja dotyczyła (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18.05.2007 r., I CSK 64/07 oraz w postanowieniu z dnia 13.10.2011 r., V CSK 502/10).

W postępowaniu apelacyjnym Sąd Okręgowy na podstawie art. 228 § 2 k.p.c. zwrócił uwagę na znany Sądowi z urzędu fakt, iż Sąd Rejonowy w Nowym Sączu prowadzi księgę wieczystą nr (...) obejmującą działki ewid. nr (...), (...) położone w N., w której jako właściciel ujawniony jest Skarb Państwa, a jako wieczysty użytkownik oraz właściciel budynku ujawniony jest Zakład (...) S.A. w K. na podstawie decyzji Wojewody (...) z dnia 30.06.1995 roku, (...) oraz aktu notarialnego z dnia 20.07.1993 roku o przekształceniu (...) w K. w jednoosobową spółkę akcyjną Skarbu Państwa pod nazwą Zakład (...) S.A. w K.. Z decyzji Wojewody (...) z dnia 30.06.1995 r. wydanej na podstawie art. 2 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.09.1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości wynika, że przedsiębiorstwo państwowe (...) w K. nabyło z dniem 5.12.1990 r., z mocy prawa, użytkowanie wieczyste gruntu stanowiącego działki ewidencyjne nr (...) położone w N. oraz własność posadowionych na tych działkach budynków i urządzeń, w tym stacji transformatorowej.

Wobec powyższego należało uznać, że decyzja Wojewody (...) z dnia 30.06.1995 r. stanowi dowód przeniesienia posiadania ze Skarbu Państwa na przedsiębiorstwo państwowe (...) w K. nieruchomości władnącej stanowiącej działki ewidencyjne nr (...). Przeniesienie posiadania nieruchomości władnącej spowodowało także przeniesienie posiadania objętej zarzutem zasiedzenia służebności. Ponieważ posiadanie rozciąga się na nieruchomość i jej części składowe, a za części składowe uważane są prawa związane z własnością, to posiadacz nieruchomości uprawniony jest do posiadania służebności związanych z nieruchomością władnącą. Z powyższego w sposób niebudzący wątpliwości wynika, że po dniu 1.02.1989 r. Skarb Państwa przeniósł na poprzednika prawnego uczestnika posiadania nieruchomości władnącej i jej części składowych, tj. posiadanie służebności. W konsekwencji dopuszczalne było doliczenie do okresu posiadania nieruchomości wnioskodawców w zakresie odpowiadającym treści służebności posiadania Skarbu Państwa w okresie od 29.12.1976 r. do 1.02.1989 r. odnośnie linii energetycznej Z. – K. oraz od 30.09.1981 r. do 1.02.1989 r. odnośnie linii energetycznej Ł. – G. – Z..

Za nietrafny należało także uznać zarzut dotyczący niewykazania przez uczestnika ciągłości posiadania służebności przez uczestnika i jego poprzedników prawnych. Podkreślić należy, że na korzyść uczestnika przemawia domniemanie prawne z art. 340 k.c., które nie zostało przez wnioskodawców obalone. Ponadto wskazać trzeba, iż faktem notoryjnym

jest, że w latach 1989 – 1997, tj. do czasu wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 10.04.1997 r. Prawo energetyczne, nie działał na terenie N. inny podmiot zajmujący się dystrybucją energii elektrycznej niż poprzednik prawny uczestnika. Z kolei zauważyć trzeba, że zgodnie z art. 305⁽¹⁾ k.c. nieruchomości można obciążyć służebnością przesyłu na rzecz przedsiębiorcy „...którego własność stanowią urządzenia...”. Tym samym domagając się ustanowienia służebności przesyłu sami wnioskodawcy przyznają, że własność urządzeń przesyłowych przebiegających nad ich nieruchomością przysługuje uczestnikowi. Wobec powyższego należało uznać, że posiadanie służebności i związane z nim posiadanie urządzeń przesyłowych znajdujących się nad powierzchnią działki ewidencyjnej nr (...) przeszło ze Skarbu Państwa na przedsiębiorstwo państwowe (...) w K., a następnie na uczestnika w wyniku kolejnych przekształceń organizacyjnych ((...)w K. - Zakład (...) S.A. w (...) S.A. - (...) S.A. w K.).

Jako niezasadny ocenił Sąd Okręgowy podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 285 k.c. w zw. z art. 292 k.c. poprzez ich błędną wykładnię prowadzącą do przyjęcia, że przed datą wprowadzenia do kodeksu cywilnego przepisów art. 305¹ – 305⁴, czyli przed dniem 3.08.2008 r., możliwe było nabycie przez zasiedzenie służebności o treści odpowiadającej służebności przesyłu.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Najwyższego, który w szeregu swoich orzeczeniach uznał, iż przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia na rzecz przedsiębiorcy służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu oraz że okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. podlega doliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności (por. uchwałę z dnia 22.05.2013 r., III CZP 18/13, postanowienie z dnia 23.10.2013 r., IV CSK 30/13 i powołane w nich inne orzeczenia Sądu Najwyższego). W powołanej wyżej uchwale z dnia 22.05.2013 r., III CZP 18/13, Sąd Najwyższy wskazał, że konstrukcja prawna służebności przesyłu, wprowadzona z dniem 3.08.2008 r., została ukształtowana z jednoznaczną intencją potwierdzenia dotychczasowej praktyki orzecniczej, która konsekwentnie przyjmowała możliwość ustanowienia na nieruchomości służebności gruntowej, pozwalającej na korzystanie ze znajdujących się na niej urządzeń przesyłowych przez przedsiębiorcę wykorzystującego je w swojej działalności gospodarczej oraz możliwość nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej o cechach odpowiadających służebności przesyłu, uregulowanej następnie w art. 305¹-305⁴ k.c. Sąd Najwyższy wskazał, że celem i rezultatem powyższej praktyki orzecniczej było ustalenie treści norm prawnych - przepisów o służebnościach gruntowych - w odniesieniu do stanów faktycznych związanych z urządzeniami przesyłowymi oraz że praktyka ta miała charakter rekonstrukcyjny, nie polegała zaś na tworzeniu prawa. Z perspektywy systemu prawa wprowadzenie art. 305¹-305⁴ k.c. oznaczało więc przede wszystkim uszczegółowienie obowiązujących unormowań i nie wiązało się z wprowadzeniem norm prawnych, odbiegających znacznie od norm obowiązujących wcześniej w ramach ogólnej regulacji służebności gruntowych.

Wbrew zarzutom apelujących, w sprawie nie doszło też do naruszenia wyrażonej w art. 3 k.c. zasady niedziałania prawa wstecz. W ocenie apelujących prawidłowe zastosowanie tego przepisu winno skutkować uznaniem, iż termin zasiedzenia służebności przesyłu może biec dopiero od dnia 3.08.2008 r., tj. od dnia, w którym prawo to zostało ustanowione.

Podkreślić należy, że w cytowanej już wyżej uchwale z 22.05.2013 r., III CZP 18/13, Sąd Najwyższy wskazał, że nie można uznać, by możliwość pełnego doliczenia okresu posiadania przed dniem 3.08.2008 r., tj. przed datą wejścia w życie przepisów regulujących służebność przesyłu, mogła stanowić zaskoczenie dla zainteresowanych podmiotów, zwłaszcza dla właścicieli nieruchomości, które zostają obciążone służebnością przesyłu. W razie braku możliwości zaliczenia tego okresu na poczet posiadania służebności przesyłu na nieruchomości powstałaby służebność gruntowa o treści odpowiadającej służebności przesyłu, z perspektywy więc zakresu ograniczeń prawa własności skutek byłby w obu wypadkach taki sam. Sąd Najwyższy uznał więc, że taka praktyka orzecnicza nie narusza art. 2 i 21 ust. 1 i 2 Konstytucji, jak również zasady niedziałania prawa wstecz, wyrażonej w art. 3 k.c. Wskazał, że skoro wejście w życie art. 305¹-305⁴ k.c. nie spowodowało istotnych zmian w sferze prawnej właścicieli nieruchomości, na których zlokalizowane są urządzenia przesyłowe, sytuacja ta nie mogłaby być porównywana ze skutkami wprowadzenia

nowego prawa rzeczowego i w konsekwencji nie ma uzasadnionych powodów, by uwzględnienie okresu sprzed wejścia w życie nowelizacji było równoznaczne z naruszeniem gwarancyjnego celu zakazu retroakcji. Z tej przyczyny – zdaniem Sądu Najwyższego - traktowanie art. 305¹-305⁴ k.c. jako nowego prawa w rozumieniu zasady niedziałania prawa wstecz, jest za daleko idące. Sąd Okręgowy w całości podziela powyższą argumentację Sądu Najwyższego.

Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy była powoływana przez skarżącego okoliczność dotycząca pytania prawnego, które Sąd Okręgowy we Wrocławiu wystosował do Trybunału Konstytucyjnego odnośnie zgodności z Konstytucją art. 292 k.c. w zw. z art. 172 § 1 k.c. i art. 285 k.c. w zakresie, w jakim przepisy te stanowią podstawę prawną nabycia w drodze zasiedzenia przed dniem 3.08.2008 r. służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. Sąd Okręgowy rozpoznający niniejszą sprawę nie powziął wątpliwości co do konstytucyjności takiej wykładni powołanych przepisów. Gdyby jednak Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją dotychczasowej wykładni przepisów dotyczącej zasiadywania przedmiotowej służebności w świetle art. 401¹ k.p.c. osoby zainteresowane nie zostaną pozbawione możliwości ochrony swoich praw.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zakwestionowania prawidłowości stanowiska Sądu Rejonowego, który za dopuszczalne uznał nabycie w drodze zasiedzenia na rzecz przedsiębiorcy, przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c., służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu, jak również za możliwe przyjął zaliczenie do okresu posiadania służebności przesyłu okresu posiadania służebności gruntowej odpowiadającej jej pod względem treści.

W konsekwencji należało zatem uznać, że jeśli termin zasiedzenia upłynąłby przed 3.08.2008 r. przedsiębiorca nabyłby służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu, zaś jeśli termin zasiedzenia upłynąłby po dniu 3.08.2008 r. – przedsiębiorca nabyłby służebność przesyłu - po zaliczeniu okresu występowania na nieruchomości przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu.

W okolicznościach niniejszej sprawy ustalone zostało, że doszło do nabycia przez zasiedzenie służebności z dniem 29.12.2006 r. odnośnie linii energetycznej Z. – K. i z dniem 30.09.2011 r. odnośnie linii energetycznej Ł. – G. – Z.. Sąd Rejonowy przyjął, iż odnośnie obu linii energetycznych ma miejsce zasiedzenie służebności przesyłu. Tymczasem odnośnie pierwszej z linii energetycznych doszło do zasiedzenia służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu, zaś odnośnie drugiej z linii energetycznych – zasiedzenie służebności przesyłu. Ponadto błędnie wskazał Sąd Rejonowy, iż w obu wypadkach zasiedzenie nastąpiło na rzecz Spółki (...) S.A., podczas gdy zasiedzenie służebności przesyłu odnośnie linii energetycznej Ł. – G. – Z. nastąpiło na rzecz uczestnika (...) S.A. istnieje od dnia 1.09.2011 r.).

Wbrew zarzutom apelujących w sprawie nie doszło do naruszenia art. 233 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c., a Sąd Rejonowy poprawnie ocenił zgromadzony materiał dowodowy. W szczególności nie jest trafne zawarte w apelacji stanowisko, że przedstawienie przez uczestnika postępowania protokołu odbioru technicznego linii 110 kV Z. - K. z dnia 29.12.1976 r. było niewystarczające dla przyjęcia początku biegu terminu zasiedzenia z uwagi na to, że z dokumentu tego nie wynikała data podłączenia linii pod napięcie. W postanowieniu z dnia 24.05.2013 r., V CSK 287/12, Sąd Najwyższy stwierdził, że przedsiębiorca posiada nieruchomość w zakresie służebności przesyłu od chwili wejścia na grunt w celu wybudowania urządzenia służącego do przesyłania energii elektrycznej. Wskazał, że ograniczenia we władaniu przez właściciela nieruchomości ujawniają się już wtedy, gdy przedsiębiorca zajął oznaczoną część tej nieruchomości i rozpoczął prace związane ze wznoszeniem urządzeń służących do przesyłania energii elektrycznej. Już wtedy, jeżeli właściciel sprzeciwia się takiemu stanowi rzeczy, może podjąć działania zmierzające do tego, aby przedsiębiorca zaprzestał naruszenia jego władztwa. Z tym też zdarzeniem należy wiązać początek biegu terminu do zasiedzenia służebności. W świetle powyższego nie mają racji apelujący, gdy zarzucają, że bieg terminu zasiedzenia należy liczyć od daty podłączenia linii pod napięcie. Nie ulega wątpliwości, że poprzednik prawny uczestnika objął w posiadanie należącą do wnioskodawców nieruchomość wcześniej niż w datach, w których doszło do odbioru technicznego linii energetycznych. Jednak z uwagi na nie wykazanie przez uczestnika, w jakich datach miało miejsce zajęcie działki

wnioskodawcy w celu budowy linii prawidłowo przyjęto, że bieg terminu zasiedzenia należało liczyć dopiero od daty odbioru technicznego obu linii.

Sąd Rejonowy słusznie stwierdził, że nie było potrzeby przeprowadzania dowodu z oględzin nieruchomości. Jak wskazał Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, przebieg służebności przesyłu nie był między stronami sporny, dlatego też dowód z oględzin był zbędny. Przebieg napowietrznych linii energetycznych został przedstawiony w opinii biegłego A. W. i nie był on przez wnioskodawców i uczestnika kwestionowany. W tych warunkach niezrozumiałe jest zawarte w apelacji twierdzenie, jakoby na działce wnioskodawców nie znajdowały się trwałe i widoczne urządzenia. Nie powinno bowiem budzić wątpliwości, że linie napowietrzne stanowią trwałe i widoczne urządzenia w rozumieniu art. 292 k.c. Ponadto zauważyć należy również, że skoro apelujący przeczą obecnie, jakoby na ich nieruchomości znajdowały się trwałe i widoczne urządzenia, tym samym podważają także zasadność swojego wniosku o ustanowienie na rzecz uczestnika służebności przesyłu.

W apelacji wnioskodawcy zarzucili, iż korzystanie przez przedsiębiorcę przesyłowego z cudzej nieruchomości w ramach władztwa administracyjnego nie może prowadzić do zasiedzenia służebności. Nie wyjaśnili jednakże, jakie okoliczności faktyczne niniejszej sprawy miałyby ten pogląd uzasadniać. Co do zasady wskazać trzeba, że obecnie w orzecznictwie sądów odstępuje się od różnicowania władztwa Skarbu Państwa na imperium i dominium. Przyjmuje się natomiast, iż o posiadaniu i jego postaci decyduje wyłącznie sposób władania rzeczą, a okoliczności uzyskania władania rzeczą nie mają znaczenia dla oceny charakteru tego władania. Ponadto uznaje się, że bieg zasiedzenia na rzecz Skarbu Państwa nie rozpoczynał się, dopóki właściciel nie mógł dochodzić efektywnie ochrony przedmiotu swego prawa. Apelujący nie wykazali, by nie mogli skutecznie przeciwstawić się wykonywaniu posiadania służebności przesyłowej, co byłoby równoznaczne z zaistnieniem stanu siły wyższej, skutkującym zawieszeniem ewentualnego biegu zasiedzenia.

Nieskutecznie podniesiono również w apelacji zarzut naruszenia art. 5 k.c., a stanowisko apelujących, jakoby uwzględnienie zarzutu zasiedzenia było sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i w istocie zmierzało do obejścia przepisów prawa dotyczących służebności przesyłu, jest błędne. W orzecznictwie powszechnie przyjętym jest stanowisko, wedle którego prawo cywilne służy ochronie praw podmiotowych, a zatem wszelkie rozstrzygnięcia prowadzące do redukcji bądź unicestwienia tych praw wymagają z jednej strony ostrożności, a z drugiej bardzo wnikliwego rozważenia wszystkich aspektów konkretnego wypadku. Odmowa udzielenia ochrony może być zatem uzasadniona zaistnieniem okoliczności wyjątkowych, rażących i nieakceptowanych ze względów aksjologicznych, ewentualnie teleologicznych (tak Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z 26 lutego 2013 r., I CSK 480/12, LEX nr1314467). Ponadto w postanowieniu z dnia 18.04.2008 r., II CSK 627/07 Sąd Najwyższy podkreślił, że art. 5 k.c. nie może być stosowany do orzeczeń sądowych, a jedynie do wykonywania przez uprawnionego przysługującego mu prawa podmiotowego oraz że stosowanie tego przepisu do oceny stanu powstającego ex lege należy, co do zasady, wykluczyć.

W niniejszej sprawie wnioskodawcy domagali się ustanowienia na rzecz uczestnika postępowania służebności przesyłu, o której mowa w art. 305¹ k.c., natomiast uczestnik wystąpił z niweczącym ich żądaniem zarzutem zasiedzenia służebności. Uwzględnienie zarzutu zasiedzenia służebności skutkowało uznaniem, że wniosek o ustanowienie służebności jest niezasadny i podlega oddaleniu. Wobec powyższego zarzut naruszenia art. 305¹ k.c. przez jego niezastosowanie i nierozpoznanie istoty sprawy jest niezasadny.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że skarżący domagali się ustanowienia na rzecz uczestnika służebności przesyłu obejmującej swoim zakresem nie tylko pas gruntu zawierający urządzenia przesyłowe, ale też strefę ochronną. W apelacji zarzucają, że jeśli miałyby nastąpić uwzględnienie podniesionego przez uczestnika zarzutu zasiedzenia, to należałoby uznać, że przedmiotem zasiedzenia powinien być jedynie pas gruntu zajęty przez urządzenia przesyłowe, bowiem sam uczestnik utrzymywał, iż tylko w takim zakresie korzystał z nieruchomości wnioskodawców. W związku z tym apelujący uważają, iż wniosek o ustanowienie służebności przesyłu powinien być rozpoznany w zakresie, w jakim odnosił się do obszaru ich nieruchomości stanowiącego strefę ochronną urządzeń przesyłowych, a nierozpatrzenie przez Sąd Rejonowy tejże kwestii uzasadnia podniesienie zarzutu nierozpoznania istoty sprawy.

W związku z powyższym wskazać należy, że z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, iż przez działkę wnioskodawców nr (...) przebiega oś linii wysokiego napięcia kV 110. Przebieg osi linii, skrajnych przewodów linii oraz strefy ochronnej stanowiącej teren objęty oddziaływaniem linii przesyłowych (tzw. pas technologiczny) oznaczony został na mapie biegłego A. W.z dnia 23.03.2013 r. (k. 138). Powierzchnia działki nr (...) położona pod skrajnymi przewodami linii oznaczona została linią ciągłą koloru fioletowego i obejmuje obszar 347 m⁽²⁾, natomiast powierzchnia pasa technologicznego oznaczona została linią przerywaną koloru pomarańczowego (czerwonego) i obejmuje obszar 930 m⁽²⁾. Z pisemnych motywów zaskarżonego postanowienia zdaje się wynikać (k. 217), iż Sąd Rejonowy uznał, że uwzględniony zarzut zasiedzenia służebności odnosi się do tej części działki ewidencyjnej nr (...) o powierzchni 930 m⁽²⁾, która stanowi pas technologiczny. Sąd Okręgowy nie podziela takiego stanowiska. Służebność przesyłu, jak również służebność gruntowa odpowiadająca treści służebności przesyłu mają na celu umożliwienie przedsiębiorcy korzystania w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem urządzeń przesyłowych. Uczestnik podnosił, iż nie władał tą częścią nieruchomości wnioskodawców, która oznaczona została jako strefa ochronna, natomiast dla korzystania z urządzeń przesyłowych, w szczególności do przesyłania energii elektrycznej i wykonywania prac eksploatacyjnych wystarczający był dla niego pas gruntu znajdujący się pod skrajnymi przewodami obu linii. Nie ulega wątpliwości, iż dla prawidłowego korzystania z linii przesyłowych przebiegających nad działką nr (...) uczestnik powinien mieć możliwość dostępu do linii przesyłowej w celu korzystania z niej poprzez bieżącą eksploatację, dokonywanie kontroli, przeglądów, konserwacji, remontów, usuwania awarii. Sąd Okręgowy nie podziela natomiast opinii biegłego A. W.w zakresie, w jakim biegły ten wskazywał, iż pas służebności przesyłu musi obejmować także teren zapewniający ochronę ludzi przed działaniem pola elektrycznego i elektromagnetycznego, ochronę ludzi i mienia przed skutkami awarii, takich jak chociażby zerwanie linii i niebezpieczeństwami związanymi z pracą innych urządzeń elektrycznych (opinia biegłego – k. 171). Nie można zasadnie twierdzić, by obciążenie nieruchomości w powyższym zakresie było niezbędne dla zapewnienia prawidłowego działania sieci przesyłowej. Istnienie strefy ochronnej niewątpliwie ma wpływ na zakres ingerencji w prawo własności i miałoby znaczenie dla ustalenia wysokości wynagrodzenia w przypadku ustanawiania służebności, natomiast nie ma wpływu na określenie terenu, na którym jest realizowana służebność.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że w okolicznościach niniejszej sprawy doszło do zasiedzenia służebności, a związane z tym obciążenie nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...) obejmuje dostęp, korzystanie przez bieżącą eksploatację, dokonywanie kontroli, przeglądów, konserwacji, remontów, modernizacji, usuwanie awarii w zakresie niezbędnym dla zapewnienia prawidłowego korzystania z linii przesyłowych i odnosi się do pasa gruntu pod skrajnymi przewodami linii obejmującego obszar 347 m⁽²⁾ oznaczonego w opinii biegłego A. W.z dnia 23.03.2013 r. linią ciągłą koloru fioletowego.

Nie jest trafne stanowisko apelujących, którzy podnoszą, że w takiej sytuacji do merytorycznego rozpoznania pozostawał wniosek o ustanowienie służebności w części, w jakiej domagali się oni ustanowienia służebności w szerszym zakresie niż służebność zasiedziana, a mianowicie w części obejmującej strefę ochronną. W ocenie Sądu Okręgowego zarówno wniosek o ustanowienie służebności przesyłu, jak i zarzut zasiedzenia tego prawa dotyczą tej samej służebności. Jej zakres nie może być różnie ukształtowany, zależnie od tego, kto występuje z wnioskiem o jej ustanowienie, czy zasiedzenie. Jak wskazano wyżej, służebność przesyłu, jak również służebność gruntowa odpowiadająca treści służebności przesyłu mają bowiem na celu umożliwienie przedsiębiorcy korzystanie w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem urządzeń przesyłowych. Wobec powyższego nierozpoznanie wniosku o ustanowienie służebności w zakresie wskazywanym przez apelujących nie było konieczne i nie można tu mówić o nierozpoznaniu istoty sprawy. Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy uważa także, że w okolicznościach niniejszej zakres przedmiotowy obciążeń, obejmujący rodzaj i rozmiar uprawnień przedsiębiorcy, jak również oznaczenie terenu, na którym będą one realizowane są takie same zarówno w przypadku ustanowienia służebności, jak i jej zasiedzenia. Zatem również z tego względu dalej formułowany wniosek o ustanowienie służebności, tj. w zakresie obejmującym strefę ochronną, jest niezasadny, bowiem wyznaczona przez biegłego strefa ochronna w ocenie Sądu Okręgowego nie jest potrzebna dla właściwego korzystania z obu linii przesyłowych. W tym stanie rzeczy wniosek taki również z tego względu podlegał oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelację.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego oparto o art. 520 § 1 k.p.c. nie znajdując podstaw od odstąpienia od wyrażonej w tym przepisie reguły ponoszenia przez każdego uczestnika kosztów związanych z jego udziałem w sprawie.

(...)